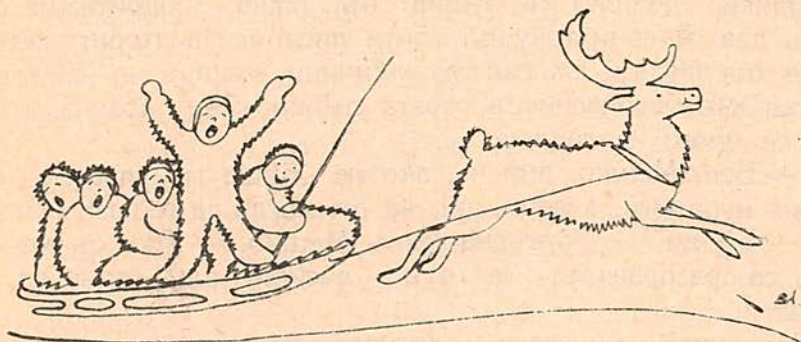

ло. Нашитѣ нещастни пешеходци, то се знае, само това и чакаха. Насѣдали почти единъ върху други въ тѣсната шейна, тѣ се почувствуваха така щастливи, че веднага запѣха. Шейната летѣше, а пѣсенъта се носѣше далеко надъ снѣжната пустиня.

— Не, чакайте, — прекъсна ги Мешко, — азъ ще ви изпѣя моята пѣсенъ и после всички дружно ще я изпѣемъ. — И Мешко запѣ любимата си пѣсенъ. Но щомъ стигна до : . . .

„съ тебъ е Таралежко“, той се сѣти, че бѣше забравилъ приятеля си въ колибата и се развика отчаяно :

— Стойте, обръщайте шейната!

— Хайде де, Мешко, защо ти е тоя таралежъ? Остави го!

— Какъ, да оставя Таралежко! Съ него азъ пребродихъ цѣлъ свѣтъ, та сега накрай време да го оставя? Ако искате, вие продължавайте пѣтя си, а азъ самъ ще се върна и ще го взема.

Нѣмаше какво да се прави, върнаха шейната и следъ дълго препускане стигнаха при колибата. Таралежко се бѣше свилъ въ една отъ оставенитѣ кожи и не подозираше, че безъ малко шѣше да намѣри смъртъта си на северния полюсъ. Мешко го настани до себе си и шейната отново полетѣ по снѣга. Следъ нѣколко часова пѣтуване тѣ стигнаха наистина едно голѣмо ексимоско село. Тукъ четирмата пѣтници си отпочинаха и, безъ да губятъ много време, наеха друга еленска шейна и продължиха пѣтя си на югъ. Пѣтуването трая цѣли два дни и една нощъ. Много села, вече по-голѣми и съ по-хубави колиби, минаха тѣ и най-после стигнаха въ единъ градъ.

— Оттукъ нататъкъ, — каза ексимосътъ, — можете да